

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

16. BŘEZNA 2025

Z obsahu:

„Kráčejme
společně v naději“

Poselství papeže Františka
k postnímu období
Svatého roku 2025
- strana 2 -

Cesta víry a důvěry

Zamyšlení nad
liturgickými texty
2. neděle postní
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Wolfram

Libor Rösner
- strana 4 -

Láska na první pohled

- strana 6 -

Zemřela zvonářka

Marie Dytrychová
- strana 7 -

Svatý Josef - patron

církve naší doby
- strana 9 -

Papež František otevřel

cestu novým světcům
- strana 10 -

Chléb svaté Zity (13)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Francesco Cozza (1605-1682): Oltářní obraz svatého Josefa s Ježíškem, kaple svatého Josefa, Basilica di Sant'Andrea delle Fratte, Řím, Itálie

„Kráčejme společně v naději“

Poselství papeže Františka k postnímu období Svatého roku 2025

Drazí bratři a sestry! S kajícím znamením popela na hlavě začínáme každoroční pouť svatým půstem ve víře a naději. Církev, matka a učitelka, nás vyzývá, abychom připravili svá srdce a otevřeli se Boží milosti, abychom mohli s velkou radostí oslavit velikonoční vítězství Krista, Pána nad hříchem a smrtí, jak zvolal svatý Pavel: „Smrt byla pohlcena vítězstvím. Kde je, ó smrti, tvé vítězství? Kde je, ó smrti, tvůj osten?“

(1 Kor 15,54–55) Ježíš Kristus, který zemřel a vstal z mrtvých, je totiž středem naší víry a zárukou naší naděje ve velké Otcovo zaslíbení, které se již uskutečnilo v něm, jeho milovaném Synu: věčný život (srov. Jan 10,28; 17,3).⁽¹⁾

V tomto postním období, obohaceném milostí Jubilejního roku, bych rád nabídl několik úvah o tom, co znamená společně kráčet v naději a objevovat výzvy k obrácení, které Boží milosrdenství

adresuje nám všem, jednotlivcům i celému společenství.

Především kráčet. Jubilejní motto „Poutníci naděje“ připomíná dlouhou cestu izraelského lidu do zaslíbené země, o níž vypráví kniha Exodus: obtížnou cestu z otroctví ke svobodě, kterou si přeje a vede Hospodin, jenž miluje svůj lid a je mu vždy věrný. A nemůžeme si biblický exodus připomínat, aniž bychom mysleli na tolik bratří a sester, kteří dnes utíkají ze situací bídy a násilí a vydávají se hledat lepší život pro sebe a své blízké. Zde vyvstává první výzva k obrácení, protože všichni jsme v životě poutníky, ale

Pokračování na str. 5

Všichni jsme zde na zemi poutníky. Kam doputujeme, však není ještě zřejmé, ačkoliv cíl naší pozemské pouti je dán již prvním hříchem Adama a Evy: je jím návrat do Otcova nebeského království, kde již nebude hřích, utrpení a bolest, ale pouze blažený život v Boží přítomnosti. Cíl je tedy znám, dokonce nám Pán Bůh ukázal i cestu k jeho dosažení – především skrze učení svého Syna Ježíše. Ale jak to dopadne s každým z nás – dojdeme vytouženého cíle? Je to naše křesťanská naděje vystavěná na dřevu Ježíšova kříže a na jeho zmrtvýchvstání, takže odpověď by měla znít jednoznačně: Ano! Sami však víme, že realita života bývá často jiná než přímá cesta za věčným cílem. A že spoléhat se na nekonečnou všeodpouštějící Boží lásku, když člověk nechce svůj hřích opustit, je těžký hřích opovázlivého spoléhání se na Boží milosrdenství. Na druhou stranu ani nesmíme upadnout v opak: domnívat se, že i přes naši sebeupřímnější lítost nad spáchanými těžkými hříchy nám Pán Bůh nemůže odpustit, protože by musel potlačit svoji spravedlnost: tak přemýšlí člověk – a to je těžký hřích zoufalství. Stvořitel však soudí podle zcela jiných měřítek, protože on zkoumá i nejzazší hlubiny lidského srdce. A proto nikdo z lidí nedokáže dopředu sám o sobě říci, jak dopadne na věčnosti u Božího soudu. Ale je schopen, má-li dostatečně otevřené, pokorné srdce, ve svém životě smýšlet a konat tak, jak chce Bůh, a to už je

Editorial

jasný ukazatel směru, kterým se jeho pozemské putování ubírá.

Tyto myšlenky nejsou pro nás nijak nové, avšak je užitečné si aspoň ty nejdůležitější pravdy víry stále připomínat a definovat – právě kvůli tomu, abychom nakonec neminuli cíl své pozemské pouti. A v souvislosti s dnešními liturgickými čteními se tyto myšlenky jaksi přímo vnucují. Pozorně naslouchejme, o čem se v jednotlivých čteních hovoří: o zaslíbené zemi, vlasti v nebi a o hoře, kde je třem apoštolům s Ježíšem dobře. Zadívejme se na vše hlouběji a pozorujme, jak významně se mění víra jednoho lidského společenství.

Lidé Starého zákona žili v očekávání Mesiáše, ale zároveň velice trpěli každodenními strastmi života – ať už v zajetí, při putování na poušti, či při ochraně svého území... Všechny starosti o pozemské blaho tak jako by zakrývaly to nejdůležitější: příchod Mesiáše a osvobození z otroctví hříchu a smrti. Vzpomeňme kupříkladu na to, jak Izraelité raději vzpomínali na plné hrnce v Egyptě, než aby upínali svoji naději v dosažení zaslíbené země... Proto museli projít čtyřicetiletým třibením na poušti, než se přestali chovat podobně jako friský král, jenž odmítl přijmout křesťanskou víru, kterou mu nabízel sv. Wolfram. (str. 4–5) On totiž raději volil život v pekle se svými přáteli, než

aby se dostal do nebe bez nich a tam žil jen s chudými přáteli Božími. Jak těžké je někdy překonat již první fázi obrácení!

Významným pokrokem ve vztahu k Bohu je zakoušení radosti z jeho přítomnosti v našem životě. Tady už člověk obrací svůj duchovní zrak k tomu, co ho naplňuje opravdovým, trvalým štěstím, a to takovým způsobem, že zapomíná na pozemskou realitu – jak vykresluje i dnešní evangelium. Vždyť Pán neměl zájem stavět stany na hoře, ale chtěl, aby to, co Petr, Jan a Jakub právě prožili, v sobě uchovali a také rozdávali mezi lidmi tvrdého srdce. Bylo by pro ně skvělé zůstat s Ježíšem a na ostatní zapomenout! Bůh je však Otcem všech lidí, i těch, kteří nakonec jeho otcovskou náruč odmítnou. A proto po svých uřednických chce, aby svými charismaty sloužili druhým a ukazovali jim cestu ke spáse. V praktickém životě to může být vzájemná pomoc manželů v láskyplném souznění duší spojených s Bohem... (str. 6–8)

Vrcholem našeho vztahu s Pánem je vstup do vlasti v nebi, o níž hovoří svatý Pavel v dnešním druhém čtení. Jestliže se snad jednou naše duše dostane do nebe, Pán nekonečně milosrdný přijal naše snahy, dosáhli jsme cíle. Tam už spatříme zástupy svatých – církev oslavenou. A sem bychom měli mířit i v každém našem postním rozjímání...

Panno Maria, svatý Josefe, pomáhejte nám na naší cestě k nebeskému Otcí!

Daniel Dehner

Slovo Boží tě zavádí nejprve do země kananejské, kam po vítězství nad čtveřicí pohanských králů uvedl Hospodin svého služebníka Abrama. Vyslechni si pozorně jejich rozhovor, abys tak posilnil svou víru a důvěru. Bezdětnému patriarchovi slibuje Pán potomstvo tak četné jako moře hvězd, jež pokrývá hlubokou noční oblohu. *Ačkoliv už nebylo naděje, on přece doufal a uvěřil, že se stane otcem mnoha národů.*⁽¹⁾

Ty, kdo uvěří Pánu, přijmou jeho vůli, a tak mu dají svoji vůli zcela k dispozici, on učiní nástrojem svých velkých plánů, které *proti vši naději*⁽²⁾ daleko překračují všechno, co bychom mohli očekávat podle svých lidských měřítek. Vždyť i ty patříš k zaslíbenému zástupu praotcova potomstva, které je tak četné jako hvězdy na nebi. I tebe vyvedl Pán z urské země hříchu a dal ti do majetku novou vlast, kde on sám je více než mlékem a medem, neboť tě sytí svým Tělem a Krví, aby mohl *zářit jako hvězda ve vesmíru*⁽³⁾ uprostřed pokolení špatného a zvráceného.

To ovšem není výsledek našeho úsilí, děje se tak jen díky Kristovu kříži, který podle Božího zaslíbení je silou i cestou k pravé vlasti. Tento kříž *proti vši naději* nekončí v bolestné a potupné smrti, ale směřuje k vítězství a slávě. A to i přesto, že stále zůstává také *znaméním, kterému se odporuje*⁽⁴⁾. Upozorňuje tě na to apoštol, když se slzami v očích doznává, že je *mnoho těch, kteří se chovají jako nepřátelé Kristova kříže*.

Z čeho plyne toto jejich nepřátelství? Vyplývá i z toho, že *všechna jejich snaha je obrácena jen na věci pozemské*. Mají za to, že se tak otevírají světu, ale ve skutečnosti se uzavřeli před tím nejpodstatnějším, totiž před křížem. Neboť otevřít se světu tak, jak to chce Ježíš, znamená sobě i světu výrazně dosvědčovat, že zatím žijeme ve vyhnanství a k pravému domovu dojdeme jen skrze Kristův kříž. Ale *nepřátelé Kristova kříže*, které máme mezi sebou, záměrně zakrývají tento kříž před světem z falešných obav, aby snad křížem nebyl svět pohoršen, a tak kříž i sami ztrácejí ze zřetele. Nechtějí slyšet, že bez kříže čeká na konci záhuba. Vytvořili si místo toho jiné nauky, které jim lichotí, a chlubí se jimi, jako by svým vlastním přičiněním zmoudřeli a prohlédli, ačkoliv *by se měli stydět*. Ty se však nechlub ničím jiným

Cesta víry a důvěry

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*To je můj milovaný Syn,
toho poslouchejte!*

než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro tebe ukřižován svět a ty světu⁽⁵⁾.

Strach z kříže je strach těla a tělesného smýšlení. Naše tělo však není určeno k hýčkání a zbožňování, naše tělo je povoláno k vysoké důstojnosti zde na zemi a k oslavě a dokonalé blaženosti v nebi. Zde na zemi je chrámem Božího Ducha a v nebi je oslavou stvořitelské Otcovy lásky. Tuto skutečnost není možno přijmout bez hluboké víry a důvěry, o kterých tě tak výmluvně poučil již Abrahám. I dnes ti Pán znovu nabízí příležitost k posílení této naděje, když tě zve na horu Tábor, aby ses účastnil jeho modlitby. Budeš očitým svědkem, co se děje při každé opravdové modlitbě, třebaže je to lidským očím zatím zahaleno: nebe se otevírá a celé tvé lidství se povznáší, aby v jasné záři Boží milosti rozmlouvalo s Otcem ve společenství svatých.

Ježíšovo tělo ti dnes svým oslňujícím jasem ukazuje, k jaké slávě je povoláno tělo spravedlivého. *Až on promění naše ubohá těla, budou jako jeho tělo oslavené*. Ale všimni si, že právě v tu chvíli, která přivádí do vytržení, nerozmlouvá Pán s představiteli Zákona a Proroků jen o slávě, ale především o své bolestné cestě, která se má *naplnit v Jeruzalémě*. Pros Ducha síly, abys neupadal *do těžkého spánku*, kdykoliv slyšíš o cestě kříže. *To tvé tělo si tak hledá vytáčky a okliky, ale samo přitom neví, co mluví*.

Kdykoliv tě zahálí oblak pochybnosti a malomyslnosti a zmocní se tě bázeň, vzbud' znovu svou víru a důvěru v Pána, jehož láska a moc jsou stále s tebou, i když jej právě nevidíš. *Nikdo, kdo v něho věří, nebude zklamán*.⁽⁶⁾ Právě proto ho Otec poslal k nám, aby se *ujal potomstva Abraháмова a vysvobodil ty, kdo strachem před smrtí jsou drženi v porobě*⁽⁷⁾. Syn člověka, který sám prožíval utrpení a zkoušky, *dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí*⁽⁸⁾.

Nejjistější záruku máš ve slovech samotného nebeského Otce. Dosvědčuje

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 15,5–12.17–18

Bůh vyvedl Abrama ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžes-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak četné bude tvé potomstvo!“ Abram Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého.

Znovu mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“

Abram řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“

Bůh mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku nebo holoubě.“

Abram mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abram je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abram upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň.

Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abramem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. čtení – Flp 3,17–4,1

Jednejte všichni tak, jak jedná já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích,

Dokončení na str. 4

ti, že ten, koho máš následovat na jeho cestě kříže, je jeho *milovaný Syn*, který se *ponížil a byl poslušný až k smrti*⁽⁹⁾. Výzva, abys ho poslouchal, není tedy příkazem, nýbrž láskyplnou prosbou dobrotivého Otce, který ti přeje to nesmírné štěstí, *mít v sobě stejné smýšlení, jaké má Ježíš Kristus*⁽¹⁰⁾.

Důvěřuj v Pána, buď silný, ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina.⁽¹¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Řím 4,18; ⁽²⁾ tamtéž; ⁽³⁾ srov. Flp 2,15;

⁽⁴⁾ srov. Lk 2,34; ⁽⁵⁾ srov. Gal 6,14 ⁽⁶⁾ Řím 10,11;

⁽⁷⁾ srov. Žid 2,15–16; ⁽⁸⁾ Žid 2,18;

⁽⁹⁾ Flp 2,8; ⁽¹⁰⁾ srov. Flp 2,5; ⁽¹¹⁾ Ž 27,14.

Svatý Wolfram

Bývá též uváděn jako Vulfram, ale zvolil jsem nejběžněji užívanou formu jeho jména - Wolfram, už jen proto, že se tak nabízí konotace s názvem časopisu Světlo i se světcovým působením. Wolfram je, jak známo, bílý či stříbrný kov, který se používá k výrobě žárovkových vláken. Světec tohoto jména žijící na přelomu 7. a 8. století ozařoval končiny Evropy zahalené tmou pohanství, neboť všemi vlákny svého já byl napojen na Zdroj života.

Narodil se v dnešním Milly-la-Foret někdy kolem roku 647 v jedné z nejpřednějších rodin rozdělené Franské říše – jeho otec patřil ke dvořanům a snad také k rádcům krále Dagoberta I. a později i Chlodvíka II. a Chlotara III.

Wolfram v otcových šlápějích šel tak napůl. Ať už z vlastního rozhodnutí, anebo proto, že k tomu byl otcem předurčen, stalo se jeho světem studium, modlitby a rozjímání. Podle všeho k tomu tihnul již od mala, nicméně i kdyby platila opačná varianta, Wolframovi se zasvěcený život vryl do srdce a žil ho, jak nejsvědomitěji uměl.

Jistý čas působil rovněž jako dvorní kaplan merovejských králů – nejprve Chlotara III. a posléze Teodoricha III. – a je nad slunce jasné, že ke dvoru se dostal z ústraní benediktinského kláštera jedině příčiněním otcových přímluv a že přímé pozvání panovníkovo odmítnout nemohl. Wolfram

nebyl pochopitelně jediným představitelem duchovního stavu u dvora, byl však nepřehlédnutelným díky svým ctnostem a svěmu vědění. Ani jedno nestavěl na odív, přesto z něj obojí vyzařovalo a vzbuzovalo úctu okolí.

Vyjímal se nad všechny natolik, že jej Teodorich roku 683 jmenoval biskupem v Sens. Jednalo se o výnosné biskupství, na něž si po smrti předchozího biskupa Lamberta dělali záslusk mnozí jiní kněží ode dvora, avšak Wolfram z něj dvakrát nadšený nebyl. Jednak se šířil obavami, že není na takto vysoké postavení stavěný, jednak obavami z nesmírné zodpovědnosti, která byla na něj naložena za svěřené duše. Pastýřem byl přitom ideálním, nechal si sloužit, ale sám sloužil těm, jež měl vést, dbal o disciplínu kléru a šíření evangelia mezi lidmi.

Po několika letech abdikoval a vstoupil do benediktinského kláštera ve Fontanelle

Svatý Wolfram

(dnešní opatství Saint-Wandrille). Nepobyl zde dlouho, protože za nějaký čas uvedl do života myšlenku, kterou se už dlouhou dobu zabýval – vydal se na misie. Nadchl pro tuto myšlenku i několik mnichů z fontanellské řeholní komunity.

Za misijní území si vybral Frísko, tj. oblast na severu dnešního Nizozemí. Jakkoliv si člověk získává pro nebe mimořádné zásluhy přivedením jedné jediné zbloudilé ovečky do Kristova ovčince, Wolfram měl o počtech obrácených přece jen asi jiné představy, přitom on a jeho společníci obmyli křestní vodou celé zástupy Frísků. Někdy i díky zázrakům.

Pohanští Frisové měli ve zvyku přinášet svým bohům lidské oběti z řad dětí. Jednou se Wolfram střetl s početnou skupinou pohanů vedoucích na obětiště malého chlapce. Pokusil se je přemluvit, aby ho neusmrcovali, jeden z jejich kněží mu posměšně odsekl, že pokud chlapec jeho Kristus zachrání, může z něj udělat křesťana. Poté hoch pověsili za hrdlo na větev stromu. Wolfram se k němu přes srocený dav prodrat nemohl, padl proto na kolena a za chlapcovu záchranu se začal modlit. Bůh ho vyslyšel – pověšený chlapec jako by spal a po dvou hodinách spadl na zem i s provazem. Mnozí z těch, kteří vše sledovali, se obrátili a nechali se pokřtít. Jindy se stal horlivý misionář svědkem oběti dvou chlapců hozených do moře. Tentokrát se mu podařilo zachránit je vlastníma rukama – po krátké střelné modlitbě plné důvěry v nekonečnou Boží moc došel po mořské hladině k chlapcům, vytáhl je a donesl je živé na břeh, aniž by se sám smácel.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské.

My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všecko. Proto, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, milovaní!

Evangelium - Lk 9,28b-36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změ-

nil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se ocitli v oblaku, padla na ně bázeň.

Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

Bývá proto vyzván při nebezpečí na moři. Také zde zareagovali přítomní četnými prosbami o svatý křest. Boj s těmito krutými zvyky sváděl Wolfram po celou dobu svého působení ve Frisku.

Když se mu však nepodařilo obrátit fríského krále, ale pouze jeho syna, vrátil se s pocitem nenaplněné mise zpět do Fontanelle. Není vyloučeno, že to vnímal jako znamení od Boha, že se má vrátit, ježto misie nejsou jeho úkolem na této zemi. A není také vyloučeno, že v tom-

to rozhodnutí sehrála roli i králova argumentace stran případné konverze. Když se panovník dozvěděl, že se k tomu, aby se dostal do nebe, musí nechat pokřtít a ne sdílet osud svých nepokřtěných předků v pekle, prohlásil, že raději skončí v pekle s nimi, než aby šel do nebe bez nich a pobýval tam s chudými. Marnost nad marnost, pomyslel si možná tehdy Wolfram se starozákonním Kazatelem.

Ve Fontanelle se ovšem Wolfram nestal opatem, jak by mohlo někoho napad-

nout, tím byl sv. Hildebert I., ale zůstal obyčejným mnichem vyzařujícím svatost i mimo klášterní komunitu, podstupujícím permanentní pokání.

Zbožný, pokorný, učený, moudrý, příčinnivý. Takto si Wolframa pamatovali ti, kteří ho doprovázeli na jeho poslední cestě, na niž vykročil 20. března okolo roku 703. Na přelomu 8. a 9. století byly jeho relikvie přeneseny do Abbeville, proto je též patronem tohoto místa. V roce 1639 získala jeho ostatky i katedrála v Sens.

„Krácejme společně v naději“

- dokončení poselství papeže Františka ze str. 2

každý z nás si může položit otázku: Jak se nechám tímto stavem ovlivnit? Jsem skutečně na cestě, nebo spíše ochrnutý, statický, se strachem a beznadějí, či ležící ve své komfortní zóně? Hledám cesty osvobození ze situací hříchu a nedostatku důstojnosti? Bylo by dobrým postním cvičením setkat se s konkrétní realitou nějakého migranta nebo poutníka a nechat se do ní vtáhnout, abychom objevili, co od nás Bůh žádá, abychom byli lepšími poutníky do Otcova domu. To je dobrá „zkouška“ pro poutníka.

Za druhé, vydejme se na tuto cestu společně. Jít společně, být synodální, to je povolání církve.⁽²⁾ Křesťané jsou povoláni ke společnému putování, nikdy ne jako osamělí poutníci. Duch Svatý nás vybízí, abychom vycházeli ze sebe a šli vstříc Bohu a svým bratřím a sestrám a nikdy se neuzavírali do sebe.⁽³⁾ Kráčet společně znamená být tkalci jednoty, vycházejíce z naší společné důstojnosti Božích dětí (srov. Gal 3,26–28); znamená to jít bok po boku, aniž bychom druhého deptali nebo přetlačovali, aniž bychom v sobě chovali závist nebo pokrytectví, aniž bychom nechali někoho zaostávat nebo se cítit vyloučeným. Jdeme stejným směrem, ke stejnému cíli, naslouchejme si navzájem s láskou a trpělivostí.

V tomto postním období nás Bůh žádá, abychom si ověřili, zda jsme ve svém životě, v rodině, v místě, kde pracujeme, ve farních nebo řeholních společenstvích, schopni jít s druhými, naslouchat jim, překonat pokušení ustrnout ve své sebestřednosti a starat se jen o své vlast-

ní potřeby. Ptejme se sami sebe před Bohem, zda jsme schopni spolupracovat jako biskupové, kněží, zasvěcené osoby a laici ve službě Božimu království; zda máme vstřícný postoj s konkrétními skutky vůči těm, kteří k nám přichází, i k těm, kteří jsou daleko; zda dáváme lidem pocítit, že jsou součástí společenství, nebo zda je držíme na okraji⁽⁴⁾. To je druhá výzva: obrácení k synodalitě.

Za třetí, vydejme se na tuto cestu společně v naději na příslib. Kéž naděje, která neklame (srov. Řím 5,5), ústřední poselství Jubilea⁽⁵⁾, je pro nás horizontem postní cesty k velikonočnímu vítězství. Jak nás naučil Benedikt XVI. v encyklice *Spe salvi*, „lidská bytost potřebuje bezpodmínečnou lásku. Potřebuje tu jistotu, která ho vede k tomu, aby řekl: »Jsem si jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.« (Řím 8,38–39)⁽⁶⁾ Ježíš, naše láska a naše naděje, vstal z mrtvých⁽⁷⁾ a žije a kraluje ve slávě. Smrt se proměnila ve vítězství a v tom spočívá víra a velká naděje křesťanů: v Kristově vzkříšení!

Zde je třetí výzva k obrácení: výzva k naději, k důvěře v Boha a v jeho velký příslib, věčný život. Musíme se ptát sami sebe: Mám v sobě jistotu, že Bůh mi odpouští hříchy? Nebo se chovám, jako bych se mohl zachránit sám? Usiluji o spásu a dovolávám se Boží pomoci, abych ji získal? Žiji konkrétně naději, která mi pomáhá číst dějinné události a podněcu-

je mě k angažovanosti za spravedlnost, bratrství, péči o společný domov a zajišťuje, aby nikdo nezůstal pozadu?

Sestry a bratři, díky Boží lásce v Ježíši Kristu jsme uchovávaní v naději, která nezklame (srov. Řím 5,5). Naděje je „kotva duše“, jistá a pevná.⁽⁸⁾ V ní se církev modlí, aby „všichni lidé byli spaseni“ (1 Tim 2,4), a těší se, že bude v nebeské slávě spojena s Kristem, svým ženichem. Svatá Terezie od Ježíše to vyjádřila takto: „Doufej, duše má, doufej. Nevíš dne ani hodiny. Pozorně se dívej, všechno pomine jedním závanem, i když tvá netrpělivost může znejistit to, co je jisté, a prodloužit čas, který je velmi krátký.“ (*Volání duše k Bohu*, 15, 3)⁽⁹⁾

Kéž se za nás přimlouvá Panna Maria, Matka naděje, a provází nás na naši postní cestě.

Řím, Svatý Jan Lateránský,
6. února 2025,
památky svatého Pavla Mikiho
a jeho společníků, mučedníků

František

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) Srov. encyklika *Dilexit nos* (24. října 2024), 220.
- (2) Srov. homilie při mši svaté za kanonizaci blahoslaveného Jana Křtitele Scalabriního a blahoslaveného Artemise Zattího, 9. října 2022.
- (3) Srov. *tamtéž*.
- (4) Srov. *tamtéž*.
- (5) Srov. bulu *Spes non confundit*, 1.
- (6) Encyklika *Spe salvi* (30. listopadu 2007), 26.
- (7) Srov. sekvence velikonoční neděle.
- (8) Srov. *Katechismus katolické církve*, 1820.
- (9) Srov. *tamtéž*, 1821.

Láska na první pohled

To se dá bez přehánění říci o sympatickém a šlechtném manželském páru Graggaberových z Tamswegu v Salcbursku – ona překladatelka, on podnikatel se dřevem. Vydávají svědectví, jak jejich vytrvalá a věrná modlitba, zejména ke svatému Josefovi, přinesla ovoce. Když se poprvé uviděli, hned věděli: To je on! To je ona!

Agnieszka:

S Clemensem jsem se poprvé setkala koncem listopadu 2019 v Maria Schutz, poutním místě v Dolním Rakousku, kde jsme se zúčastnili duchovních cvičení. Avšak v duchovním smyslu se náš příběh lásky začal již o mnoho let dříve.

Vyrůstala jsem v polském přístavním městě Gdaňsk. Po absolvování střední školy jsem jako devatenáctiletá odešla do Německa, kde jsem v oboru překladatelství studovala polštinu, němčinu a angličtinu. Po ukončení studia jsem se v roce 2011 přestěhovala do Rakouska za svou první práci a až tehdy se ve mně probudila hluboká touha po manželství, tato tichá touha, kterou jsem v sobě vlastně vždy měla. Moje maminka, která vždycky velmi uctívala svatého Josefa a která vyrůstala v blízkosti naší slavné polské národní svatyně svatého Josefa v Kališi, se v tamější bazilice již dlouhé roky modlila za dar svátosti manželství pro mne. S tímto úmyslem každou první středu v měsíci při mši svaté na počest patrona manželských párů ve svatyni svatého Josefa věrně pokládala na oltář kartičku s touto prosbou. Když jsem se v létě 2012 přestěhovala za práci do Vídně, maminka mi vyprávěla o mladých manželských párech, které se poznaly a milovaly díky přimluvě svatého Josefa a které vydávaly jednou za měsíc svoje svědectví při mši svaté pro rodiny v Kališi. Tyto zprávy ve mně probudily rostoucí zájem o tohoto velkého orodovníka a podnítily mě, abych se k němu modlila v touze svého srdce za dobrého manžela.

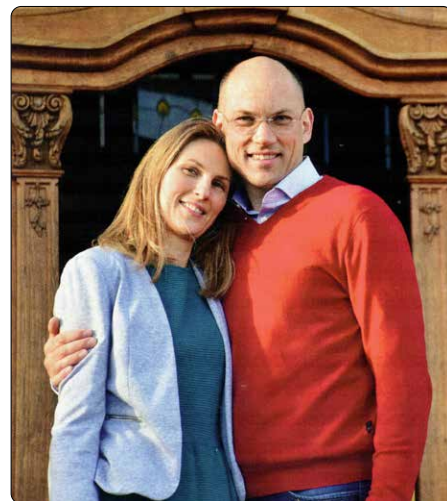
Tak jsem začala třicetidenní pobožnost ke cti svatého Josefa, která ve skutečnosti posílila můj vztah a lásku k němu.

V září 2013 jsem se dala zaměstnat jako obchodní asistentka v Missio – Papežských misijních dílech v Rakousku, a jelikož jsem velice trpěla tím, že mi Ježíš prostě neposlal do cesty toho pravého muže, svatý Josef se mi v té době stal stálým společníkem a od jedné pouti jsem s dal-

šími katolickými „singels“ (svobodnými) zintenzivnila modlitby za svého budoucího manžela. Prosila jsem Pána, aby ho připravil pro život se mnou, aby rostl v lásce k Bohu a ve ctnostech, aby ho chránil

„Samozřejmě nás těší, že patron stolařů a tesařů je v kanceláři naší dřevařské firmy,“ říká Clemens. „Každý den dozírá na mě a můj tým a je zárukou pro naše obchodní partnery, že pracujeme dobře. V naší křesťansky řízené firmě se svatý Josef vždy ve správném čase stará také o objednávky a nové zaměstnance; je spoluzodpovědný za dobrou pracovní atmosféru a příjemné prostředí v kanceláři. Bez svatého Josefa bychom si firmu nedokázali představit.“

Manželé Graggaberovi

na těle i na duši a aby uchránil jeho srdce před vážnými zraněními.

Ještě více jsem si uvědomila důležitost modlitby při duchovních cvičeních, když se nás exercitátor zeptal, zda se někdo z nás modlí tři růžence denně za dobrého partnera. „Kdo se modlí jeden růženec?“ Ruce opět zůstaly dole. „Kdo se modlí aspoň jeden desátek růžence?“ Tu zvedlo ruku několik z přibližně stovky účastníků. „Není divu, že nikdo z vás není ženatý,“ řekl. „Možná je vám váš budoucí manžel či manželka blízko, ale jak se můžete navzájem poznat, když jste k sobě »otočeni zády«, tj. když se nemodlíte? Pouze ve světle modlitby se navzájem poznáte!“

Dopisy svatému Josefovi

V roce 2015 jsem se zúčastnila dalších duchovních cvičení, tentokrát v Salcburku, kde jsem si vyslechla působivé svědectví ženy, jež napsala dopis svatému Josefovi s prosbou o partnera a byla vyslyšena. To mi dodalo novou odvahu a ještě na duchovních cvičeních jsem napsala svatému Josefovi dopis. Byly v něm prosby týkající se mého budoucího manžela, mezi nimi asi třicet jeho charakterových vlastností. Od té doby jsem se každý den modlila také růženec výslovně na tento úmysl. Tento dopis jsem si vždy brala s sebou na adoraci, a když se mi najednou v modlitbě něco z mých představ o budoucím manželovi přestalo zdát důležité, vyškrtla jsem to a přidala další věci. Například, aby byl můj manžel pro naši rodinu jako dobrý pastýř, rozhodný a odvážný, zodpovědný ve svém konání, věrný v modlitbě – a to spolu se mnou... Ano, toto všechno

a ještě víc jsem často předkládala Ježíši na přímluvu svatého Josefa a v průběhu let jsem napsala několik takovýchto dopisů. Jeden z nich jsem uložila pod sochu svatého Josefa v kanceláři jedné dobré kamarádky, která mě v modlitbě léta podporovala, a úplně poslední dopis pro svatého Josefa jsem vložila do schránky na prosby při mé návštěvě svatyně v Kališi v létě 2017. Prosila jsem svatého Josefa: „*Prosím, pošepť mému budoucímu manželovi, když mě uvidí, že jsem ta pravá a že budu jeho budoucí manželkou.*“

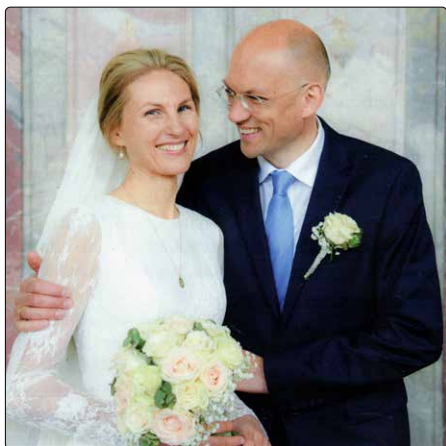
A skutečně se tak stalo: stačil první Clemensův pohled a všechno, co bylo napsáno v mém dopise svatému Josefovi, se splnilo krásněji, než jsem doufala. Avšak předcházející roky modlitby, důvěry, vytrvalosti a obětí byly potřebné, a to k proměně mého srdce i srdce mého manžela, jak s vděčností sám zdůrazňuje. Jeho hlubší obrácení nastalo právě v době, kdy jsem se začala intenzivně modlit za svého budoucího manžela a také za to, aby ho svatý Josef ochránil před pokušeními a omyly a přivedl ho přímo ke mně.

Věděl jsem:

Ona bude mojí manželkou!

Clemens:

Tato modlitba ve mně jednoznačně zarezonovala, protože po rušném životním stylu, po obrovské krizi a s ní spojené zkušenosti s Bohem jsem se znovu obrátil k němu a od té doby jsem se pět let snažil již vědomě nevěnovat pozornost ženám. Vždy, když jsem nějakou potkal, vnímal jsem neviditelnou bariéru, která mi znemožňovala, abych se s ní lépe poznal. Bylo to až do 21. listopadu 2019, do dne svátku Obětování Panny Marie. Přesně

Svatební foto Agnieszky a Clemense

Zemřela zvonařka Marie Dytrychová

Ve věku 81 let zemřela v neděli 23. února 2025 po dlouhé těžké nemoci zvonařka Marie Dytrychová. V proslulé rodinné dílně strávila prakticky celý život, mnoho let ji také vedla, než řemeslo předala své dceři.

Marie Tomášková-Dytrychová se narodila 11. listopadu 1943 v Brodce u Přerova a v této obci prožila celý život.

Příběh zvonařského rodu je pozoruhodný. Josef Dytrych, otec Marie Dytrychové, původně provozoval pražírnu kávy. Tu mu ale po komunistickém puči znárodnili, a tak on se začal věnovat odlévání klik. Později se pokusil odlít první zvon a u řemesla už zůstal, naučil ho i svou ženu Laetitii. A k řemeslu se později dostaly i jejich dcery. Marie v dílně působila od roku 1967, v roce 1985 převzala její vedení. To později předala své dceři Leticii, která dílnu vede dodnes.

Zvonařská dílna Marie Tomáškové-Dytrychové patří k největším v Evropě. Zvony z Brodce najdete v Austrálii, Japonsku, USA, Polsku, na Ukrajině i na Slovensku. A samozřejmě i v mnoha kostelech v Olomouci: mj. u sv. Michala nebo sv. Mořice.

Specialitou Marie Tomáškové-Dytrychové bylo vytváření zvonkoher, protože zde jednotlivé zvony musejí být dokonale vyladěny podle zvolené melodie. Těchto zvonkoher vytvořila celou řadu, nejnáročnější z nich s 22 zvony putovala do Košic. Pro Košice také

ulila svůj dosud největší zvon, vážící více než pět tun. Proslulý je rovněž její zvon pro papeže Jana Pavla II.

Poslední rozloučení s Marií Tomáškovou-Dytrychovou se konalo ve středu 26. února 2025 v kostele sv. Mořice v Olomouci za účasti biskupa Antonína Baslera.

Podle www.cirkev.cz

si pamatuji, jak jsem Agnieszku poprvé uviděl v přednáškovém sálu. Seděla šikmo přede mnou a já jsem to prostě věděl: ona bude mojí manželkou! Jelikož jsem ji nedohlédl na prsteník, o přestávce jsem se navzdory přikázanému mlčení zeptal organizátorky na rodinný stav této mladé blondýnky, ale nedokázala mi říci, zda je tato krásná dáma již zadaná. Když jsem druhý den viděl Agnieszku klečet v kapli a modlit se modlitbu Otče náš s mírně rozevřenými dlaněmi, byl jsem si opět jistý, že to bude moje manželka. Když se následující den konečně skončilo mlčení, mohli jsme si poprvé spolu pohovořit.

Agnieszka:

Ve skutečnosti jsem ani neměla přijet na tato duchovní cvičení do Maria Schutz. Měla jsem právě v práci velmi stresující období, ale na poslední chvíli se mi po-

dařilo ukradnout si čas. Byla jsem unavená z hledání manžela a už jsem nechtěla, aby od toho záviselo moje štěstí. Šla jsem tam tedy s jedinou touhou, abych se zamilovala jen do Ježíše: „*Moje srdce bude tvoje, Pane. Zaujmi místo, které ti patří, na trůně mého srdce.*“

Boží cesty jsou však nevyzpytatelné, a když jsme ochotni dát mu všechno, čas to nám dává nečekané dary. Při první příležitosti, těsně před závěrečnou mší svatou, mě Clemens v kapli požádal, zda by si mohl se mnou sednout k obědu. S radostí v srdci jsem mu odpověděla, že budu velice ráda.

Clemens:

Lidé mi vždy říkali, že mám na ženy příliš vysoké nároky. Ale Agnieszka daleko překonala všechna moje očekávání. Hned jsme si padli do oka a při následu-

jící prohlídce kostela jsem se jí přímo zeptal, proč ještě není vdaná. Odpověděla: „Protože se nenaskytla příležitost.“ Já na to: „Mně by ses líbila,“ a ona: „I ty mně.“

Agnieszka:

Vzali jsme se šest měsíců poté, co jsme se poznali; na výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě 13. května 2020. O několik týdnů později jsme jako novopečení manželé putovali ke svatému Josefovi do polského města Kališ, abychom mu osobně poděkovali za naše manželství. Tak jako on kdysi zachránil Svatou rodinu před neštěstím a přivedl ji do bezpečné země, tak my víme, že jsme na jeho přímluvu v Božích rukou a každý den se vděčně modlíme modlitbu ke svatému Josefovi:

„Svatý Josefe, který jsi naším duchovním otcem, shlédni láskyplně na nás. Nauč nás žít tak, jak jsi žil ty: pro Ježíše a Marii. Vypros pro nás trvalý vzrůst v lásce. Vypros pro nás tu otevřenost ducha, která krásila tebe, a svojí rukou nás veď k velkému dni našeho života, k našemu vstupu do nebe. Amen.“

* * *

ZÁZRAČNÝ OBRAZ V KALIŠI

Svatý Josef je patronem diecéze i města Kališ, jednoho z nejstarších polských měst. Zázračný obraz ve Svatyni svatého Josefa má svůj původ v zázraku uzdravení z roku 1670. Stobienia, ochrnutý muž z vesnice Solec, bez naděje na uzdravení prosil svatého Josefa, patrona umírajících, o dobrou hodinu smrti. Následující noc se mu ve snu zjevil světec a přislíbil mu úplné uzdravení, pokud dá namalovat obraz Svaté rodiny s nápisem „Běžte k Josefovi!“ a obraz daruje chrámu. Když Stobienia políbil hotový obraz, okamžitě se uzdravil. Od té doby k obrazu houf-

ně putovali prosící, nemocní a poutníci, pro něž svatý Josef „ve svém domě“ vykonal stovky zázraků a uzdravení (mnohé z nich jsou zvláštní a neobvyklé) a dělá je dodnes.

Například je známé zázračné osvobození kněze z koncentračního tábora Dachau 29. dubna 1945. Na konci války, když byla porážka Německa již zřejmá a panovaly obavy, že nacisté tábor zničí a všechny věz-

ně povraždí dříve, než přijedou spojenci, mnoho polských kněží a řeholníků se modlilo nověnu ke svatému Josefovi z Kališa za záchranu ve smrtelném nebezpečí. Dne 30. dubna měl být tábor osvobozen americkou armádou, ale nečekaně již 29. dubna – den předtím – vůdcové koncentračního tábora kapitulovali. Stalo se tak jen tři hodiny před plánovanými popravami, protože nacisté se mylně domnívali, že americké jednotky se blíží za malou americkou průzkumnou hlídkou. Zachránění kněží z koncentračního tábora každý rok 29. dubna putovali ke svatému Josefovi do města Kališ, aby mu poděkovali. Dělal to až do roku 2013, kdy poslední z nich v tom roce jako stoletý zemřel. V Roce svatého Josefa v říjnu 2021 polští biskupové svěřili celé Polsko svatému Josefovi.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Ať je vám tento jarní čas povzbuzením k osobnímu obrácení, abyste se svými životy modlily a milovaly Boha nade vše, za všechny, kteří to potřebují. Děti moje, buďte méma rukama míru a modlitby, buďte láskou pro všechny, kteří nemilují, nemodlí se a nepřejí si mír. Děkuji vám, že jste odpověděly na mé pozvání.“

Medžugorje 25. února 2025

Z Vítězstvo Srdca 157/2024
přeložil a upravil -dd-

Svatý Josef – patron církve naší doby

Dne 15. srpna 1989 vydal Svätý otec Jan Pavel II. apoštolský list o svätém Josefovi „*Redemptoris custos*“ („*Vykupitelův ochránce*“), z něhož vybíráme několik odstavců. Svätý Josef má hned vedle Panny Marie zvláštní místo v dějinách spásy a papežem Piem IX. byl prohlášen „*patronem katolické církve*“.

Ke stému výročí vyhlášení encykliky *Quamquam pluries* papeže Lva XIII.⁽¹⁾ i v duchu staleté úcty ke svätému Josefovi chcí vám poskytnout k rozjímání, draží bratři a sestry, několik úvah o člověku, kterému Bůh „svěřil ochranu svých nejdražších pokladů“⁽²⁾. S radostí plním tuto pastýřskou povinnost a toužím, aby u všech stále více vzrůstala úcta k patronu všeobecné církve i láska k Vykupiteli, kterému on tak příkladně sloužil.

[...]

Na své životní cestě, která byla putováním ve víře, zůstal Josef až do konce věrný Boží výzvě, tak jako Maria. Její život byl svrchovaným naplněním onoho prvního fiat, které řekla v okamžiku zvěstování. Josef naproti tomu, jak už jsme řekli, v momentě svého „zvěstování“ neřekl žádné slovo a jedině „udělal, jak mu anděl Páně přikázal“ (Mt 1,24). A toto první „udělal“ se stalo počátkem „Josefovy cesty“. V průběhu celé té cesty nezaznamenávají evangelia žádné slovo, které řekl. Ale Josefovo mlčení má svou zvláštní výpověď: i přes to mlčení je možné v plnosti přečíst pravdu, jakou obsahuje evangelijní zjištění: „muž spravedlivý“ (srov. Mt 1,19).

[...]

Liturgie slaví Marii jako „sjednocenou s Josefem, mužem spravedlivým, poutem lásky panenské a manželské“⁽³⁾. Řeč je tu vskutku o dvou druzích lásky, které společně představují tajemství církve, panny a snoubenky, jehož symbolem je manželství Marie a Josefa. „Panenství a bezženství kvůli Božimu království – celibát – nijak neodporuje vysoké důstojnosti manželství, nýbrž ji předpokládá a potvrzuje. Manželství a panenství jsou oněmi dvěma způsoby, jak vyjádřit a prožívat jediné tajemství smlouvy Boha s jeho lidem,“⁽⁴⁾ jímž je společenství lásky mezi Bohem a lidmi.

Naprostým obětováním sebe samého Josef vyjadřuje velkomyslnou lásku k Matce Boží, odevzdávaje jí „manželský dar sebe samého“. Odhodlán zůstat ve skrytosti, aby nebyl překážkou Božimu plánu usku-

tečujícímu se v ní, Josef splňuje jasný příkaz přijatý od anděla: bere Marii k sobě a respektuje její výlučné přináležení Bohu.

Na druhé straně právě manželství s Marií tvoří zdroj zvláštní důstojnosti Josefa a jeho práv vůči Ježíšovi. „Nepochybně důstojnost Matky Boží je tak vysoká, že nic většího stvořit není možné. Poněvadž však byl Josef spojen s nejsvětější Pannou manželským poutem, proto se nepochybně nejvíce přiblížil k oné vznešené důstojnosti, kterou Bohorodička o mnoho převýšila všecko stvoření. Protože manželství je naprosto zásadním společenstvím a svazkem, proto i ze své přirozenosti si vyžaduje vzájemné společenství všech dober manželů. Jestliže tedy Bůh určil svätého Josefa za manžela nejsvětější Panny, učinil ho tak s jistotou ne pouze společníkem jejího života, svědkem jejího panenství, ochráncem jejich ctností, ale manželským svazkem také účastníkem na její vznešené důstojnosti.“⁽⁵⁾

[...]

Když přišly těžké doby pro církve, Pius IX., „chtěje ji svěřit zvláštní ochraně svätého patriarchy, vyhlásil Josefa »patronem katolické církve«“⁽⁶⁾. Věděl, že toto gesto nebude něčím přechodným, poněvadž vzhledem k výjimečné důstojnosti, „jakou Bůh udělil nejvěrnějšímu svému služebníkoví, svätá církve ji bude vždy ctít

a chválit a – po nejsvětější Panně – svätého Josefa zahrnovat nejvroucnější úctou, utíkajíc se k němu v nejdůležitějších potřebách a nebezpečích“⁽⁷⁾.

[...]

Je třeba prosit o toto orodování; neboť církve je ustavičně potřebuje ne pouze pro ochranu proti jevícím se ohrožením, ale také a především pro upevnění církve v plnění úkolu evangelizace světa a nové evangelizace zahrnující „země i národy, ve kterých kdysi – jak jsem napsal v apoštolské adhortaci *Christifideles laici* – náboženství a křesťanský život kvetly... a dnes procházejí těžkými zkouškami“⁽⁸⁾. Aby pravdu o Kristu přinášela poprvé, nebo ji hlásala znovu tam, kde se stala zanedbanou či zapomenutou, církve potřebuje zvláštní „moc z výsosti“ (srov. Lk 24,49; Sk 1,8), která bude s jistotou darem Ducha Páně, jako současně ovocem přímluvy a příkladu jeho svätých.

Církve nemá jen naděje ve velmi vlivné přímluvě svätého Josefa, církve v něm vidí rovněž vznešený vzor nejen pro zvláštní situace v životě, ale i pro celé křesťanské společenství, nezávisle na podmínkách života i úkolů, jaké v nich plní jednotliví věřící.

Vydala ČBK v roce 2006
(pro vnitřní potřebu)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Lev XIII., Encykl. *Quamquam pluries* /15. 8. 1889/: Lev XIII. P.M. Acta, IX /1890/, 175–182.
- ⁽²⁾ Kongr. obřadů, Dekr. *Quemadmodum Deus* /8. 12. 1870/: Pii IX P.M. Acta, svazek I, díl V, 282; Pius IX., List Apost. Inclutum Patriarcham /7. 7. 1871/, l.c. 331–335.
- ⁽³⁾ *Collectio Missarum de Beata Maria Virgine*, I, „Sancta Maria de Nazareth“, Prefatio.
- ⁽⁴⁾ Apoštolská adhortace *Familiaris consortio* /22. 11. 1981/, 16: l.c., 98.
- ⁽⁵⁾ Lev XIII., Encykl. *Quamquam pluries*, /15. 8. 1889/: l.c., 177 n.
- ⁽⁶⁾ Srov. Kongr. obřadů, Dekr. *Quemadmodum Deus* /8. 12. 1870/: l.c. 283.
- ⁽⁷⁾ *Tamtéž*, l.c. 282 n.
- ⁽⁸⁾ Apoštolská adhortace *Christifideles laici* /30. 12. 1988/, 34: AAS 81 /1989/, 456.

Papež František otevřel cestu novým světcům

Papež František schválil vyhlášení několika dekretů ke kauzám svatých, čímž významně posunul kanonizaci amerického vojenského kaplana s českými kořeny P. Emila Kapauna, či italského laika Bartola Longa – „apoštola růžence“, a pěti dalších.

Svatý otec uznal „oběť života“ služebníků Božích, P. Emila Josepha Kapauna, který sloužil jako kaplan armády Spojených států během druhé světové války a Korejské války, a italského laika Salva D'Acquista.

Kategorie „obětování života“ je „novou příčinou beatifikačního a kanonizačního řízení, odlišnou od příčin založených na mučednictví a hrdinství ctností“. Tuto příčinu představil papež František v roce 2017, aby uznal za svaté „ty křesťany, kteří více než těsně následující stopy a učení Pána Ježíše, dobrovolně a svobodně obětovali svůj život pro druhé a vytrvali v tomto odhodlání až do smrti“.

Dekretem o „obětování života“ a hrdinských ctnostech se Boží služebníci stávají ctihodnými. Potvrzení zázraku je nutné pro blahorečení, což je další fáze kanonizačního procesu.

P. Emil Kapaun

Emil Joseph Kapaun se narodil 20. dubna 1916 v Kansasu rodině českých přistěhovalců. Na kněze byl vysvěcen v roce 1940 a o 4 roky později vstoupil do Sboru kaplanů americké armády. Za druhé světové války působil jako kaplan v Barmě a poté opět sloužil jako kaplan americké armády v Koreji, kde byl zajat. Tam sloužil spoluvězňům. Zemřel jako válečný zajatec v zajateckém táboře Pjoktong.

Salvo D'Acquisto

Dále Svátý otec ocenil oběť života služebníka Božího Salva D'Acquista, laického věřícího, který se narodil 15. října 1920 v Neapoli a zemřel 23. září 1943 v italském Palidoru. Tento služebník Boží byl za druhé světové války příslušníkem italských karabiníků.

Uznané hrdinské ctnosti

Papež dále uznal hrdinské ctnosti tří služebníků Božích:

- Michele Maura Montaner, diecézní kněz a zakladatel Congregación de las Hermanas Celadoras del Culto Eucarístico, který se narodil 6. září 1843 v Palma de Mallorca (Španělsko) a zemřel tamtéž 19. září 1915;

- hrdinské ctnosti služebníka Božího Didaca Bessiho, diecézního kněze a zakladatele Kongregace dominikánských sester svaté Panny Marie Růžencové, který se narodil 5. února 1856 v Iolu (Itálie) a zemřel tamtéž 25. května 1919;

- hrdinské ctnosti služebnice Boží Cunegondy Siwiewcové, laické věřící, narozené 28. května 1876 ve Stryszawě-Siwówce (Polsko) a zemřelé tamtéž 27. června 1955.

Kanonizace blahoslavených

Papež dále schválil kladné hlasování řádného zasedání kardinálů a biskupů Dikasteria pro kanonizaci dalších dvou blahoslavených. Jsou jimi:

- Bartolo Longo, laický věřící, narozený 10. února 1841 v Latianu (Itálie) a zemřelý 5. října 1926 v Pompejích (Itálie). Bartolo byl právník z Neapole, který zpočátku pohrdal církví, ale obrátil se a zasloužil se o založení svatyně svatého růžence v Pompejích.

- Giuseppe Gregorio Hernández Cisneros, věřící laik, narozený 26. října 1864 v Isnotú (Venezuela) a zemřelý 29. června 1919 v Caracasu (Venezuela).

Bartolo Longo

Termín konzistoře ohledně nových kanonizací zatím nebyl zveřejněn.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
a www.cirkev.cz*

P. Emil Joseph Kapaun během vysluhování mše svaté

Chléb svaté Zity (13)

Dny plynuly, Zita byla v kuchyni, kde kralovala Adua, uvolněnější, veselejší a všimla si toho i paní Marietta. Ačkoli předtím netrávila v kuchyni tolik času, nyní tam pobývala celé dny. Zitina bytost ji přitahovala. Cítila, jak se po místnosti rozlévá žár nevinnosti a svatosti. Její slova zněla laskavě, měla zvuk andělské čistoty a oči jí zářily blaženou láskou. A i když se při vaření bavily, Zita vypadala tak zbožně a vše dělala s takovou dobrotou, že každý, kdo do kuchyně jen nahlédl, byl unesený. Paní si časem všimla, že i služebnictvo se snaží Zitino chování napodobovat.

„Zita je tak pravdivá, nepřetvařuje se, jak některé dámy z našeho okolí,“ říkala manželovi, když si po dobré večeři zatopili v krbu a dopřáli si sklenici vína.

„Ano, je opravdu milá,“ přikyvoval. Nedávno i on nahlédl do kuchyně. Byl zvědavý na opěvovanou Zitu. Předtím tam nikdy nevkročil, statečně se držel zásady, že kuchyně má být královstvím ženy, ale tolik toho o této služce slyšel, že nemohl odolat.

„To děvče musí každý mít rád. Je ochotná, vlídná, dokonce i o té hloupé Rosalii se vyjadřuje s úctou. Paní Fatinelliová měla štěstí, že její otec zaklepal na jejich dveře.“ Paní Marietta si dlaní uhladila záhyb na sukni.

Francesca stála u okna a mlčky se usmívala. Slova o Zitě se jí poslouchala dobře. Občas se stalo, že když ji šla vyprovodit, potkaly bývalé spolužačky. Bohužel, místo slušného pozdravu jen odsekly, ale to matce neřekla. Nechtěla, aby se zbytečně pohoršila anebo trápila.

„Sněží!“ zavýskla a odhrnula záclonu.

„Opravdu?“ zeptala se maminka.

„Není divu, vždyť advent už končí,“ podotkl otec a natáhl se pro knihu.

V tutéž chvíli stála u okna i Zita. Když zahlédla poletující sníh, zajásala v duši, neboť se přiblížil den narození Božího Syna. Během adventu ještě znásobila modlitby a rozjímalas o Marii, vtělení, o Josefovi, když se dozvěděl, že jeho snoubenka je v radostném očekávání. Každý rok se na tuto událost těšila, a čím byla starší, tím intenzivněji to prožívala.

Ty opravdu nikdy nezklameš, vždy dodržíš slovo, rozmlouvala s Bohem v duchu. Pochopila, že narozením Mesiáše přišlo na zem to pravé světlo. Bůh splnil, co slíbil. Viděla v tom skutečnou Boží lásku, odpuštění, velké milosrdenství, a protože Boha velmi miluje, nyní mu darovala celé srdce.

„Já bídná, vždyť jsem jen ubohá hříšnice, ale nemám ti co jiného dát. Přijmi ho prosím takové, jaké je, se vším, co v něm je. Dávám ti ho z lásky,“ šeptala. „Maria, jak mám poděkovat dobrému Bohu, že tě stvořil? Vždyť kdyby nebylo tebe, skrze koho by k nám Ježíš zavítal? Ó Bože, jak jsem ti vděčná za Pannu Marii!“ Srdce se jí rozechvělo. Cítila, že jsou ještě mnohá tajemství, která možná ani nepochopí, ale s důvěrou se svěřila do Mariiných rukou a zároveň prosila anděla strážného, aby její vděk rychle zanesl k nebeskému Otci před jeho trůn.

Sfoukla svíčku a lehla si. I když si v komůrce zatopila, moc teplo v ní nebylo. Zachumlala se do hrubé vlněné deky a s úsměvem na rtech přivřela víčka. Zítřejší jde naposledy k Francesce. Adua ji naučila vařit i péct, udělila jí dobré rady a naučila různé praktiky, které se jí v kuchyni budou hodit.

9. KAPITOLA

Zita přebírá péči o palác

Zita dostala k novému roku od paní Fatinelliové krásný dar – jmenovala ji komornou. Musela však složit zkoušku.

„Zito, prokázala jsi, že jsi zdatná služka. Nyní bych ráda ochutnala něco z tvé kuchyně. Připrav cokoli chutného na oběd, ale uvař toho tolik, aby bylo i pro služebnictvo,“ přikázala jí paní Bianca po svátcích.

„S radostí, paní moje,“ uhladila si Zita zástěrku, aby zakryla rozpaky.

„Co mám dobrého uvařit?“

„To nechám na tobě. Co uvaříš, to budeme jíst,“ usmála se paní a vzala do rukou výšivku.

Zita hbitě odkráčela do kuchyně. Kuchařka Marisa byla každým dnem poma-

lejší. Bolest ruky díky Zitině masti odezněla, ale pro změnu ji začalo loupat v kolenech a každý pohyb pro ni byl čím dál nesnesitelnější.

„Zito, přišla jsi mi pomoci?“ zeptala se, když ji spatřila ve dveřích.

„Ne, dnes máš volno. Milostivá paní mi přikázala uvařit oběd pro všechny. Pěkně si sedni a pozoruj, zda vše dělám dobře.“

„Ach, to mě milostivá paní asi propustí.“ V Marisiných očích se zaleskly slzy. „Kam půjdu? Bratr žije víc krků, než je skrivanek v našem sadu, a ještě se stará o nejstarší sestru, která je už velmi stará.“

„Proč hned myslíš na nejhorší? Dobře víš, že jsem se chodila učit vařit. Paní mě určitě chce jen vyzkoušet, aby se přesvědčila, zda jsem tam nechodila nadarmo.“ Zita k ní promlouvala tak vlídně, že se Marisa ihned uklidnila. „Jdu pro dřevo. Není ho tu moc.“ Zita chytla koš a vyběhla do kůlny.

Cestou zpět přemýšlela nad jídelníčkem. Napadla ji zeleninová polévka a placky s brokolicí. Nastrouhá na ně kůz sýr a pokape ho olivovým olejem. Je středa, a i když to není postní den, rozhodla se, že domácí pány pohostí bezmasým jídlem. Nikdo netušil, že Zita drží půst i ve středu jako projev úcty k přesvaté Marii.

Zatopila v peci a začala čistit zeleninu. Potom ji šikovně nakrájela, osolila a vložila do měděného hrnce s vodou.

„Co budeš vařit?“ zeptala se zvědavá Marisa.

Zita jí prozradila menu, co si na dnešní oběd připravila, a poprosila ji, aby přinesla brokolicí. Marisa ztěžka vstala od stolu a kulhavými kroky se vydala do zimní komory, zděné stavby vedle domu. Zimy v Toskánsku nejsou tuhé, a tak zelenina uskladněná v sudě s hlínou se v ní dlouho uchová.

Zita míchala těsto na placky a myslí zaletěla k nedávným Vánocům.

Dobrý Bůh je okrášlil sněhem. Všichni se radovali. Sněhu bylo zrovna tolik, aby příjemně vrzal pod nohama, a mráz štípal tváře každého, kdo se o půlnoci vydal na mši.

Kostel svatého Frigidia byl též oblečený do slavnostního hávu. Tak krásný bývá jen dvakrát za rok – na svátek Narození Spasitele a na Zmrtvýchvstání Vykupitele.

Když vešla do chrámu, srdce jí poskočilo radostí. U vstupu zahlédla stát maminku s tatínkem. Oba však byli pohroužení do tiché modlitby, a tak je nechtěla vyrušovat. Poodešla na své místo v boční lodi, umínila si, že na ně po mši počká před kostelem, a také se pohroužila do modlitby. Oddala se jí tak hluboko, že procitla až při šustění oblečení ministranta, když krácel za knězem s malým Ježíškem v náručí.

Ach, sladké dítě, jsi maličké, a přece tak mocné! Krásnější než tvoje maminka Maria a pozornější než tvůj pěstoun Josef. Hned bych tě pochovala v náručí, říkala v duchu malému Králi. Pohled na dítě položené v dřevěných jeslích ji rozněžnil a znovu prožívala onu událost, která se stala před staletími v Betlémě.

Srdce se jí otevřelo naplno a byla tam, ve stáji, a pozorovala spící nemluvně.

Je tak nádherné, šeptala v duchu. Nevinné malé dítě, které přišlo na svět, aby za nás dobrovolně zemřelo. Dobrý Bože, ty opravdu nedovolíš, aby se nám bez tvého vědomí zkrivil byt i jediný vlas na hlavě. Netoužil jsi po tom, abychom prolévali svou krev, raději jsi přijal jako věčnou oběť krev svého Syna, jen aby se nám neublížilo. Tak moc nás miluješ... Rychle zmlkla, protože se až moc rozněžnila, až ji to od tolika Boží něhy začalo dusit.

Lidé po mši postávali před chrámem, přáli si pokojné svátky, radovali se. Zita se rozhlížela. Nevšimla si, že by už rodiče vyšli z kostela. Potom je uviděla stát na okraji, aby nepřekáželi vznešenějším rodinám. Rychle k nim vyběhla.

„Požehnané svátky!“ zvolala s úsměvem a hned se vrhla mamince okolo krku a vdechla její vůni.

„I tobě, dcerko!“ A otec ji odtáhl od matky, aby si ji mohl přivínout k sobě.

„Ale copak, že jste přišli až sem? Vesnice je dost daleko.“

„Chtěli jsme tě vidět. Věděli jsme, že jistě půjdeš na půlnoční,“ laskal ji pohledem otec.

„Žádná cesta není daleká, když toužíš spatřit milovanou dceru,“ usmála se maminka a něžně pohladila Zitu po tváři.

„Zeptám se paní Fatinelliové, jestli byste nemohli u mě přespat,“ navrhla Zita.

„Ne, dcerko, půjdeme domů. Zítří k nám přijde strýček Gracián na oběd a potom, pokud nám to dovolí, chceme na-

vštívit Markétu.“ Paní Buonissima si k tělu přitáhla silnou šálu se štrápci.

Zita se usmívala, ale její srdce posmutnělo. „Tak dobře, ale opatrujte se,“ zašeptala.

„Zito! Přejí ti požehnané svátky,“ přiběhla k ní Francesca. „Pozdrav Pán Bůh,“ věnovala úsměv neznámým lidem.

„Mami, tati, to je Francesca Bernardiniová, moje přítelkyně,“ vyhrkla Zita.

Buonissima Lombardiiová na okamžik zkameněla. Srdcem jí přešla obava. Vždyť o rodině Bernardiniových se ve vesnici vědělo, že jsou velmi bohatí. A ona zná slečinky z takovýchto rodin. V myslí jim léta ledaco, jen ne Bůh.

Úplně zapomněla, že její muž kdysi pro ně pracoval a že díky nim se její milovaná Zita dostala do služby do paláce via Fontane.

Tušila jsem, že se jednou ocitne ve špatné společnosti! Neměli jsme ji posílat do služby! Lehce může sklouznout na špatnou cestu, hněvala se v myslí.

„S Francescou jsem chodila do školy paní Modesty, a tento rok mě paní Bianca dala k nim do učení. Jejich kuchařka Adua mě naučila vařit i péct a různé figle,“ stiskla Francesce ruku, „a chodíváme spolu i na mše svaté.“

Buonissima si potichu oddechla a hned se zastyděla. Ach Bože, odpusť, že jsem soudila dřív, než jsem se přesvědčila. Zase jsem měla mysl rychlejší než srdce. Omlouvala se v duchu a děvčata počastovala úsměvem.

„Myslela jsem, že slečny se nekamarádi se služkami,“ nadhodila. Chtěla mít jistotu, že její dcera netráví čas lehkomyšlně.

„Paní, Zita je sice služka, ale podobnou jsem mezi sobě rovnými nenašla. Každá myslí jen na to, jak se dobře vdát, vyhledávají zábavy a pomlouvají. Zita je skvost. I moje drahá matka to říká,“ vyhrkla Francesca.

Buonissimě spadl kámen ze srdce. „No když je to tak, potom jsem spokojená. Půjdeme. Dcerko, opatruj se, i vy slečno!“ Udělala Zitě křížek na čelo a nesměle pohlédla na Francescu. Ta se k ní hned sklonila, aby jí mohla udělat křížek.

„Co se tak sladce usmíváš?“ Marisa se vrátila a položila na stůl hlávky brokolice.

„Vzpomněla jsem si na Vánoce. Je škoda, že tak rychle utekly,“ odpovědě-

la a vložila očištěnou zeleninu do hrnce s vodou, aby ji opláchl.

„Mně to ani líto není. V kuchyni jsem měla víc práce než jindy, ale teď možná nebudu mít co dělat...“ opět bědovala. Neopustila ji obava, že ji Zita nahradí.

„Nenaříkej. Proč tak běduješ? Paní Bianca se chce jen přesvědčit, jestli jsem se naučila vařit, abych se mohla postavit k plotně, až tě budou opět bolet nohy,“ odvětila vnímavá Zita. Nemyslela to ve zlém, ani škodolibě, jen si všimla, že kuchařka ztěžka chodí a litovala ji.

Marisa zbledla. „Zito, neříkej to milostivé paní,“ zašeptala.

„Neřeknu, ale když se nebudeš moct postavit na nohy, to jí povím. Tu mast, co jsem ti dala, jsi už vypotřebovala?“

„Ještě mi trochu zůstalo.“

„Tak běž do svého pokoje a natři se. Uvidíš, že se ti uleví.“

Marisa ji bez řeči poslechla a odešla z kuchyně.

Zita zkontrolovala zeleninu v polévce, potom rychle odstranila košťály z brokolice, rozdělila ji na růžičky a vložila je do hrnce s vodou, aby se uvařily.

Do kuchyně vešla paní Fatinelliiová. „Zito, udělej mi teplou citrónovou šťávu.“ Nebyla ani tak žiznivá jako zvědavá. Byla mile překvapená, když kromě bublačících hrnců na peci nic nenasvědčovalo tomu, že se tu něco připravuje. Kuchyně byla ve vzorném pořádku a šířila se tu omamná vůně.

„Kde je Marisa?“ rozhlédla se po kuchyni.

Zita jí podala hrnek s vymačkanou šťávou z citrónu, kterou zalila teplou vodou a osladila medem. „Milostivá paní, nezlobte se, prosím, Marisu bolí kolena, a tak jsem ji poslala, aby si je namazala,“ odpověděla popravdě, i když kuchařce slíbila, že ji neprozradí.

„Ach, nedávno ruka, nyní kolena. Doufám, že se z toho dostane. Nerada bych přišla o tak dobrou kuchařku. Zajdi po obědě k mastičkáři, třeba bude mít nějakou účinnější mast.“ Otočila se a s hrnkem v ruce odešla do paláce.

Růžičky brokolice se už uvařily. Zita z nich slila vodu, nechala vychladnout a mezitím odstavila polévku, do které vhořila kousek másla.

Z police vzala sáček s moukou, odsypala z něj do dřevěné mísy, přidala vejce,

Solidarita věřících ze Slovenska s Moravou a Slezskem po povodních

dolila trochu vody a vyspala drobné kousky brokolice. Směs poctivě smíchala vařečkou, jak ji to Adua naučila. Vláčné těsto potom nabírala lžící a šikovnými prsty z něj formovala placky.

„Tedy, byla jsem pryč sotva několik minut a ty už dovařuješ oběd? Voní to dobře. Bude i pro služebnictvo?“ nadechla se Marisa.

„Samozřejmě, snad si nemyslíš, že domácí páni sní všechno.“

Marisa se zachmuřila. Když budou Zitina jídla všem chutnat, snadno si najdou záminku, aby se mě mohli zbavit, pomyslela si.

„Když jsi byla pryč, přišla paní Fatineliiová a ptala se na tebe. Opuď, ale víš, že nedokážu lhát,“ oznámila jí Zita.

A je to tu! Pravdomluvná Zita mi to zavařila, lekla se kuchařka.

„Zlobila se hodně?“ zeptala se ustrašeně.

„Vůbec. Právě naopak. Poprosila mě, abych zašla k mastičkáři, že budou mít třeba něco účinnějšího, co ti na kolena víc pomůže.“

Marisa by se radostí nejrady roztančila. „Uf! To se mi ulevilo. Bála jsem se, že mě pošle pryč. Mluv, s čím ti mám pomoci?“

„Jestli chceš, můžeš nalít polévku do mísy. Jdu připravit stůl.“

Zitin oběd sklídl úspěch u všech. Olizovali se nejen Pagano s Isabellou, ale i služebnictvo. Především oni si pochvalovali, že mohli jíst stejné jídlo jako panstvo. Prostořeká Rebecca místo nadávání jen chválila a tiše nezůstal ani jindy mlčenlivý zahradník.

Spokojená byla i kuchařka Marisa. Zita jí donesla od mastičkáře novou mast. Hned si potřela bolavá kolena a překvapivě zjistila, že bolest se každou chvíli menší a menší.

„Zito, ukázala jsi, že jsi zručná i v kuchyni. Ale dokud máme Marisu, nechám vaření na ní. Pro tebe mám novou práci. Od této chvíle budeš hlavní komornou. Budeš mít na starosti celý palác,“ promluvila k ní paní Bianca, když další den uklízela stůl po snídani.

Zitě se radostí rozbušilo srdce. Paní Bianca ji právě projevila důvěru.

„Sedni si na chvíli. Chci tě seznámit s tvou prací,“ ukázala paní na stoličku.

Částku 171 700 € (v přepočtu cca 4,2 milionu Kč) vynesla listopadová *Svatomartinská sbírka* v katolických kostelích Bratislavské arcidiecéze na Slovensku. Její výtěžek předal v úterý 25. února 2025 tamní arcibiskup Stanislav Zvolenský ostravsko-opavskému biskupovi Martinu Davidovi. Výtěžek prostřednictvím Diecézní charity ostravsko-opavské pomůže konkrétním rodinám, které přišly při loňské zářijové povodni o obydlí.

„Jste pro nás hmatatelným znamením naděje, o které uvažujeme v tomto Jubilejním roce 2025,“ poděkoval dárčům z Bratislavské arcidiecéze biskup Martin David.

Bratislavský arcibiskup Stanislav Zvolenský podotkl: „Potřeby jsou po povodni jistě velmi velké. Doufám, že i tato částka zmírní těžkosti vzniklé povodněmi,“ uvedl a dodal, kde se vzala inspirace ke sbírce: „Svatý Martin je známý také díky příběhu, kdy se podělil o svůj plášť, který dal chudému. Obdivujeme tohoto našeho patrona a chceme následovat jeho příklad,“ zmínil bratislavský arcibiskup při předání symbolického šeku.

Rozdělení výtěžku mezi potřebné má na starosti Diecézní charita ostravsko-opavská. „Od počátku ničivých

povodní pomáháme zasaženým lidem. Mimo materiální pomoc jsme podpořili přes 500 domácností celkovou částkou přesahující 25 milionů korun a s lidmi jsme stále v kontaktu,“ říká Lukáš Curylo, ředitel Diecézní charity ostravsko-opavské. „Darované prostředky využijeme pro nejvíce zasažené, půjde např. o obyvatele, kterým voda poškodila domovy natolik, že bylo jejich obydlí určeno k demolicí, dále plánujeme podpořit rodiny, kterým přispějeme na obnovu domácností,“ upřesňuje Curylo a dodává: „Jsme velmi vděční za solidaritu, kterou věřící slovenských farností prokázali obětem povodní, děkujeme vám.“

Svatomartinská sbírka se v Bratislavské arcidiecézi koná od roku 2009 o některé neděle v blízkosti slavnosti sv. Martina – patrona arcidiecéze. Každoročně má humanitární nebo dobročinný rozměr. Lidem v České republice pomáhá již podruhé; v roce 2021 výtěžek zamířil na jižní Moravu, kterou toho roku zasáhlo tornádo. Výnos sbírky (138 900 €) byl tehdy určen pro výstavbu domova pro seniory v obci Hrušky.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Zita si poslušně sedla.

„Každé ráno mi přijdeš pomoci s oblékáním a učeš mě, připravíš stůl na snídání, jak jsi to dělala doteď. Postaráš se i o naše jídlo a jeho úpravu, dohlédneš, aby Marisa dodržela moje pokyny, především co se týče jídla pro služebnictvo. Slyšela jsem, že tvůj oběd chválili, ale není dobré, aby si mysleli, že to teď tak bude stále. Jedna výjimka stačila. Vytvěřáš pokoje, uklidíš je, zameteš podlahy a každou středu je umyješ. Na nábytku nechci vidět ani zrníčko prachu, proto nejdřív natřepeš polštáře, a až potom utři prach a hadr pečlivě vypraš. Dávám ti na starost i naše oblečení. Pozorně ho zkontroluješ, a když bude potřeba, zašiješ ho, případně zalátáš – ale jen na místech, kde to nebude vidět. Každý čtvrtek zajdeš do prádelny

a dohlédneš na to, aby pradelny odvedly dobrou práci. Ve všední den začneš pracovat v pět hodin ráno. Volno budeš mít večer po deváté, v sobotu od páté hodiny odpolední, aby sis mohla dát do pořádku svoje prádlo a šaty. V neděli a o svátcích to bude jako dosud – celý den máš určený na odpočinek. A abych nezapomněla. Pan Fatinelli ti zvýšil plat,“ usmála se.

Zita cudně sklopila oči. „Milostivá paní, děkuji vám za vaši důvěru a slibuji, že vás nezklamou.“

„Dobře, nyní se běž věnovat svým povinnostem.“ Paní Bianca si předsedla na pohovku pod oknem a vzala do rukou výšivku.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Pondělí 17. 3. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Katka Lachmanová **7:05** V pohorách po horách: Kriváň **7:20** Klapka: S Lenkou a Alenu Krejčovými **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Žádný zárazk, ani kouzlo, ale funguje to **9:25** Nová vyhlídka v Oščadnici nad řekou Kysuca **9:30** Outdoor Films s Karin Raszkovou a Michalem Dvořákem: Spolek Elegant je elegantní **11:00** Klenot v lese **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **13:00** Jitka Molavcová - Láska to (ne)jsou jen písmena: Recitál - cyklus komorních koncertů **14:30** Noční univerzita: Prof. MUDr. Cyril Höschl - Přirozené myšlení a logika vědeckého poznání **16:00** Svatý Patrik **17:30** Poutníci času **18:00** Sedmihlásky (64. díl): Okolo mlýna **18:05** Příběhy Starého zákona: Izraelité na poušti **18:10** Nacházet Boha ve všech věcech **18:20** Historie sklárství v Karlovině **18:40** Ivo Cívárek na Mohelnickém dostavníku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Pravda o lži **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Chráníme mořské želvy [L] **21:05** Moudrost mnichů: Jak žít po ztrátě někoho blízkého **21:20** Přesah [P] **22:10** Kulatý stůl: Malawi **23:30** V souvislostech **0:00** Krok do neznáma **0:20** Karol Herian - významný odborník a vzácný přítel **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 18. 3. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: P. Alberto Giralda Cid **7:10** Malíři velkých formátů **7:45** Nebojte se... Ptejte se kněze **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Poslední budou prvními **10:10** Noční univerzita: Klíče k plodné evangelizaci **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Přesah **13:35** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **14:00** Outdoor Films s Martinem Vrbickým: Filmař sportovního prostředí **15:30** Muzikanti, hrajte: Lidečanka **16:45** Můj chrám: Jaroslava Valová, podnikatelka, kostel Nejsvětější Trojice v Čimelcích **17:05** Mezi pražci: Březen 2025 **18:00** Sedmihlásky (64. díl): Okolo mlýna **18:05** Příběhy Starého zákona: Dobyť Jericha **18:15** Cirkus Noeland (13. díl): Roberto, Kekulín a klaun, který hledal kamarády **18:45** Zmoknutí na východě **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Hrdinové všedních dnů **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Moudrost mnichů: Recept na výchovu **21:20** V pohorách po horách: Luční hora - Krkonoše **21:30** P. Vojtěch Kodet - Postní obnova: Proměnění Páně (Lk 9,28-36) **22:05** Terra Santa News: 12. 3. 2025 **22:25** Má vlast: Uherský Brod **23:35** S chutí přes práh: Učednice Božského Mistra v Brně **0:00** Za zábami do Kamerunu **0:45** Skopje - Den děkuvzdání **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 19. 3. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Veronika Všianská **7:10** V pohorách po horách: Křížové kameny v okolí Polné **7:20** Noční univerzita: Prof. MUDr. Cyril Höschl - Přirozené myšlení a logika vědeckého poznání **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Mír, mír, mír **10:20** Dobrodružství před kamerou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme **12:50** Dokořán: S Jiřím Grygarem **13:40** Setkání: Jan Bartošek - klášter v Kostelním Vydří **14:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **15:20** Škola tmou **15:40** ARTBITR - Kulturní magazín **16:00** Výpravy do divočiny: Chráníme mořské želvy **17:00** Nábožné združení svätého Jozefa **17:30** Terra Santa News: 19. 3. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (64. díl): Okolo mlýna

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

18:05 Příběhy Starého zákona: Samson **18:15** Strýček Emu: Jak se táta poznal s mámou **18:26** BOOM [P] **18:35** V pohorách po horách: Dušná ve Vsetinských vrších **18:45** Moudrost mnichů: Jak mluvit o smrti **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:45** Otcovské srdce **22:20** Noční univerzita: Společenství - živá zkušenost Božího jednání [P] **23:35** Generální audience papeže Františka **0:00** Příběhy odvahy a víry: Návrst: Španělské děti v SSSR **0:30** Nepřítelem osudu **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 20. 3. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Markéta Hanáková **7:10** Přesah **7:55** Střípy z ostravské archeologie: Poslední ostravský hrad **8:04** Svedectvá života: Sr. Michaela Miháľová DKL - Šála **8:10** P. Vojtěch Kodet - Postní obnova: Proměnění Páně (Lk 9,28-36) **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Terra Santa News: 19. 3. 2025 **9:35** Kulatý stůl: Malawi **11:00** Příroda kolem nás: Život s vodou. Zajíc, příběhy záchranné stanice. [P] **11:17** Komunitní kaple bratří vincentinů: Bratislava **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Špenátové palačinky z Kostelního Vydří **12:55** Harfa Noemova: A. Dvořák: Requiem, II. část **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem: Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži a projekt Zlámanka [L] **14:35** Klasika folklórně: Rožnov pod Radhoštěm **16:10** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka - Běh 60 km: Vranovská přehrada - Bílý kříž **16:25** Když bolí tělo: Lupénka **17:25** Ladak - Malý Tibet **17:35** Příroda kolem nás: Cestou. Hranostaj Lasiček, příběhy záchranné stanice. Záchranná stanice Lipec. **18:00** Sedmihlásky (64. díl): Okolo mlýna **18:05** Příběhy Starého zákona: Rút **18:15** Ovečky: 3. neděle postní **18:35** Mladí salesiánští misionáři - Austrálie **18:45** Madagaskar **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:25** Setkání: Radovan Gaudyn - kaple sv. Wolfganga v Horní Krupce **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Respekt nadevše **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Mezi pražci: Březen 2025 [P] **20:50** Moudrost mnichů: Rodinné hádky **21:05** Magazín Mary's Meals **21:25** Za obzorem: Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži a projekt Zlámanka **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Letem jazzem (9. díl): Poznáváme blues **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 21. 3. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Miloš Doležal **7:05** Mixtékové - Mezi náboženstvím a tradicí **7:35** Zvon **8:20** Rozumíme médiím: Co změnit v mediální legislativě **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Milife z minulosti do současnosti **9:30** Zmoknutí na východě **10:00** Výpravy do divočiny: Chráníme mořské želvy **11:00** Poutníci času **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:55** Daruj písničku **14:05** Jiří Wolker a Edvard Valenta - Prostějovský příběh **14:40** Kardinálem v srdci papeže **15:00** Autorská křížová cesta: Dolní Bojanovice,

kostel sv. Václava **15:35** The Elephangelist - Příběh Čecha, který mění osudy zvířat v Africe **16:00** Buon giorno s Františkem **16:40** Na startu **17:10** Nebojte se! CSM 2017 **18:00** Sedmihlásky (64. díl): Okolo mlýna **18:05** Příběhy Starého zákona: Prorok Samuel **18:15** Múzy církevních škol: Cyrilometodějské gymnázium a SOŠPg Brno **18:35** Benin - cesta návratu **18:50** Příběh psaný vínem - Ferdinand Fussmann [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Óda na radost **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Tomášem Halíkem [L] **21:05** Moudrost mnichů: Svoboda **21:20** Dobrodružství před kamerou **22:10** Hans Blix, ne bombám **23:40** AKA Trio na Folkových prázdninách v Náměšti nad Oslavou **0:15** Expedice Mingitau **0:35** Michal Petráš - Hořet a zapalovat **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 22. 3. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Jiří Trávníček **7:05** ARTBITR - Kulturní magazín: Slovanští architekti ve Vídni **7:20** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské **8:10** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč - Velehrad **8:30** Sedmihlásky (64. díl): Okolo mlýna **8:35** Ovečky: 3. neděle postní **8:55** Cirkus Noeland (13. díl): Roberto, Kekulín a klaun, který hledal kamarády **9:20** Strýček Emu: Jak se táta poznal s mámou **9:40** Viděli jsme **9:45** Hans Blix, ne bombám **11:15** Cesta k pěstounství: Rozhodnutí stát se pěstounem **11:20** ARTBITR - Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** Jsem N: Radost **14:55** Láska **15:25** Můj chrám: Jiří Pavlica, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě **15:45** Magazín Mary's Meals **16:10** VUS Ondráš a SLUK: MFF Strážnice 2019 **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 3. neděle postní [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat: Ať je požehnan navěky! **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Pokora víc než odvaha **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán [P] **20:50** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **22:00** The Chosen (8. díl): Já jsem On **23:10** Vezmi a čti: Únor 2025 **23:30** Jak potkávat svět: S Irenou Szurmanovou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 23. 3. 2025

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **6:50** 40 let se Štěpničkou **7:25** Pražská Loreta **7:50** Zamyšlení Tomáše Halíka: 3. neděle postní **8:15** Mezi pražci: Březen 2025 **9:10** Beatus: Původ Svatojakubské cesty **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Muzikanti, hrajte: Bojané - vzpomínkový pořad (o historii hudby) **14:15** Na louce **14:30** Autorská křížová cesta: Dolní Bojanovice, kostel sv. Václava **15:05** Jeden hrnek naděje **15:25** S chutí přes práh: Misionáři oblati v Dolní Bělé **15:45** Kříšce **16:00** P. Vojtěch Kodet - Postní obnova: Rozmluva se Samařankou (Jan 4,5-42) **16:35** Odvaha otce Karola **18:00** Sedmihlásky (65. díl): Já su malý dráteníček **18:05** Ovečky: 3. neděle postní **18:30** Cirkus Noeland (14. díl): Roberto, Kekulín a Noemova archa **18:50** Strýček Emu [P] **19:05** V pohorách po horách: Konečná, Bílý kříž v Beskydech **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Nebezpečné vzpomínky **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen (8. díl): Já jsem On **21:15** Plastový oceán **23:00** Štěpánka Balcarová Quartet: Emotions: Podzimní festival duchovní hudby 2023 **0:05** Viděli jsme 5+ **0:30** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:45** Toulky Ghanou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 17. 3. o 20:30 hod.: Desať Božích (Druhé Božie prikázanie)

V druhej časti relácie sa pozrieme na príbehy dvoch mužov. Kňaza, ktorý prežil takmer smrteľný pád, a otca rodiny, ktorý mal problémy s políciou.

Utorok 18. 3. o 14:10 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kaplnka bičovania)

V tejto časti sa chceme zamerať na dve konkrétne udalosti: bičovanie a odsúdenie Pána Ježiša na smrť na mieste zvanom Litostrotus.

Streda 19. 3. o 20:55 hod.: Pod javiskom

Nahliadnite do hereckého sveta! Vypočujte si živú improvizovanú hudbu a staňte sa svedkami autentického stvárnenia dramatického textu. Každý druhý týždeň sa môžete tešiť na dvoch hercov a nenútené rozhovory, niekedy o vážnych otázkach, inokedy komické.

Štvrtok 20. 3. o 13:05 hod.: Honduras: Texiguat – Zabudnutá komunita

V dedinkách roztrúsených v horách Hondurasu žije veľa starých ľudí. Bývajú chorí, chudobní a opustení. Ale cirkev na nich nezabúda. Otec José ich pravidelne navštevuje na svojej motorke. Ich silná viera a túžba po Eucharistii je aj preňho povzbudením.

Piatok 21.03. o 20:30 hod.: Svätý Ignác z Loyoly

Film prináša ľudský pohľad na sv. Ignáca z Loyoly – zakladateľa jezuitov, prezývaného aj „svätcom druhej šance“. Je napínavým príbehom skutočného muža, vojaka. Jeho dielo – Duchovné cvičenia – pomohlo množstvu hľadajúcich urobiť životné rozhodnutie.

Sobota 22. 3. o 20:30 hod.: Darovaný život

Davidov pohodlný svet sa obráti naruby, keď ho nečakane osloví jeho biologická matka s túžbou sa stretnúť.

Nedeľa 23. 3. o 18:45 hod.: Krížová cesta prešovskou Kalváriou

Jezuita Vincent Petřík napísal zamyslenia ku krížovej ceste, ktorá sa tiahne známou prešovskou Kalváriou. Jej jedinečnosť spočíva v tom, že si na Ježišovej ceste utrpenia všima aj iné momenty a nekončí jeho uložením v hrobe, ale odchodom k Otcovi.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. BŘEZNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 3.		PO 17. 3.		ÚT 18. 3.		ST 19. 3.		ČT 20. 3.		PÁ 21. 3.		SO 22. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	1324	1467	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	1325	1467	272	301	271	300	272	301
Antifony	313	348	935	1046	950	1062	1325	1468	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	321	357	1326	1468	327	364	331	368	334	372
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	321	357	1326	1469	328	365	331	368	334	372
Prosby	314	349	318	354	321	357	1326	1469	328	365	331	369	335	372
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	1327	1469	328	365	332	369	335	373
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	1327	1470	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	1265	1403	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	314	350	318	354	322	358	1327	1470	329	366	332	369	335	373
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	1327	1469	328	365	332	369	335	373
Nešpory:														
	SO 15. 3.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	1322	1464	1322	1469	269	299	268	298
Antifony	311	347	316	351	945	1057	1323	1465	1328	1471	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1751	1971	1761	1982	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	319	355	1323	1465	1329	1471	330	367	333	370
Ant. ke kant. P. M.	312	348	316	352	320	356	1324	1466	1329	1472	330	367	333	371
Prosby	312	348	316	352	320	356	1324	1466	1329	1472	330	367	333	371
Záv. modlitba	314	350	314	350	318	354	1327	1469	1327	1469	328	365	332	369
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 16. 3. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 15,5–12.17–18
 Ž 27(26),1.7–8a.8b–9abc.13–14
 Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
 2. čt.: Flp 3,17–4,1
 Ev.: Lk 9,28b–36

Pondělí 17. 3. – připomínka sv. Patrika

1. čt.: Dan 9,4b–10
 Ž 79(78),8.9.11+13
 Odp.: srov. Ž 103(102),10a (*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 6,36–38

Úterý 18. 3. – připomínka sv. Cyrila Jeruzalémského

1. čt.: Iz 1,10.16–20
 Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
 Ev.: Mt 23,1–12

Středa 19. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16
 Ž 89(88),2–3.4–5.27+29
 Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)
 2. čt.: Řím 4,13.16–18.22
 Ev.: Mt 1,16.18–21.24a nebo Lk 2,41–51a

Čtvrtek 20. 3. – ferie

1. čt.: Jer 17,5–10
 Ž 1,1–2.3.4+6
 Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
 Ev.: Lk 16,19–31

Pátek 21. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28
 Ž 105(104),16–17.18–19.20–21
 Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)
 Ev.: Mt 21,33–43.45–46

Sobota 22. 3. – ferie

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20
 Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12
 Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
 Ev.: Lk 15,1–3.11–32

POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY

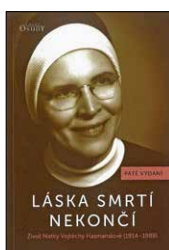
KŘÍŽOVÁ CESTA ZA VNITŘNÍ UZDRAVENÍ

Petr Karas • Redakce Kateřina Lachmanová

Při této křížové cestě může rozjímající Pánu svěřovat veškerá břemena svých smutků, bolesti a duchovních svázaností. Každé zastavení uvádí krátký úryvek z Písma svatého, následuje text k rozjímání, vše je pak zakončeno modlitbou. Autorem je katolický kněz s bohatými zkušenostmi vedoucí duchovních obnov.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 100x145 mm, 48 stran, 69 Kč

SVĚDECTVÍ, ŽIVOTOPIS

LÁSKA SMRTÍ NEKONČÍ • ŽIVOT MATKY VOJTĚCHY HASMANDOVÉ

**Sestavila Matka Inviolata Krupková
Úvodní slovo Mons. ThDr. Josef Laštovica
Odpovědný redaktor Pavel Mareš**

Vyšlo s církevním schválením. Matka Vojtěcha Hasmandová (1914–1988) zanechala hlubokou duchovní brázdu nejen ve vlastní řeholní rodině, ale v celé místní církvi. V současnosti probíhá proces jejího blahorečení. Do kongregace vstoupila velice mladá, po studiích působila jako učitelka, ošetrovatelka a jako ředitelka školy. Ve vykonstruovaném procesu v roce 1953 byla odsouzena na osm let vězení za údajnou špionáž a velezradu – propuštěna byla jen pár měsíců před vypršením trestu. Prožitá utrpení ani následné skrytější pronásledování StB ji nezlomilo, pokračovala ve svém poslání a ve službě potřebným. Od roku 1970 byla dlouhá léta generální představenou Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského. Ze shromážděných vzpomínek a kore-

spondence zřetelně vystupuje mimořádná osobnost Matky Vojtěchy. Předkládaná kniha vyšla krátce po její smrti a od té doby se dočkala několika vydání.

Karmelitánské nakladatelství • Páté vydání, v KNA druhé Brož., 130x190 mm, 88 stran + 16 stran obrazové přílohy, 129 Kč

PRO KAŽDODENNÍ ŽIVOT

KÁPÉZETKA UŠTVANÉ MATKY • OD VYČERPÁNÍ KE SVOBODĚ

Kateřina Šťastná

Kdo se postará o děti, kdo obstará všechny ty povinnosti doma, v práci, kdo udělá všechny ty věci, které „se samy neudělají“? Mnohé matky mají někdy pocit, že nemají život ve svých rukou. Cítí se vláčeny okolnostmi, povinnostmi, tím, co nikdo za ně neudělá... Nedalo by se s tím něco udělat, aby opakovaně nekončily rozbité na dně? Pomoci by mohla i tato *KáPéZetka*.

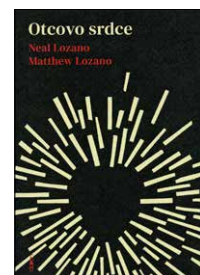
Cesta • Brož., A6, křídový papír, 48 stran, 59 Kč

OTCOVO SRDCE

Neal Lozano - Matthew Lozano • Z angličtiny přeložil Jiří Černý • Redakce Daniel Mikšík • Předmluva John Eldredge a P. John Horn SJ

Knihou odhaluje životodárnou pravdu a krásu lásky Boha Otce ke každému z nás. Neal Lozano nám svým rozjímáním, životními příběhy i osobními modlitbami umožňuje snáze spatřit a zakusit něžnou lásku nebeského Otce, který je „Abba“.

*Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 115x165 mm, 276 stran, 349 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.